

De insitione quæ fit sub cortice, & in trunco,
ex Græcis Florentini Georgicis.

CAP. I.

Florentinus inter Græcos rerum agri doctores præcos clarus, tria inferendi genera esse tradit. Vnum sub cortice, alterum in trunco, & tertium quod emplastro fit, seu inoculatione. Omisso ultimo, sic primum & secundum persequitur. Arbores quæ densiore libro & cortice vestiuntur, & ex terra copiosum humorem sugunt, quales esse noscuntur ficus, olea, cerasus, & similes, sub cortice inferi desiderant. Sed ante cuneus tenuis valido ligno constructus (quo facilius imprimatur) inter corticem & lignum paulatim adigi debet, tam diligenti & accurato manus libramento, ne corticis fascia disrumpatur, quo leniter subducto, furculus mergitur, & blandè imponitur. Hanc inferendi rationem emphyllismon & infoliationem appellant. Quæ autem cortice tenui cinguntur arbores, suntque pausiori humore contentæ, & foris exucce (quod humor relicto cortice in medullam interiorè se recipiat) qualis esse solet citrea malus, & arbores aliæ complures fisso ligni medio, furculi infiguntur, quem modum propriè Insitionem vocant, & Encentrismom. In utroque genere confestim inferendum furculum præcipiunt, & compendiarium insitionem faciendam, ne diuturniore mora natiuus humor exhauriatur, & furculus reficetur. Porro, qui inferuntur furculi, nitidi esse debent, & ex fertili arbore selecti, ab ea parte quæ Aquilonem spectat: adhuc acutis falcibus decisi, de nouo nati, leues, frequentibus gemmis prægnantes, bifurci, vel trifurci,

furci, ab imo crure simplices, crassitudine digiti minoris, & bimi, nam anniculorum salua fursū recurrens auocatur, ex quo infructuosi fiunt. Falcis mucrone ab vna parte instar scriptorij calami salua medulla scinduntur, sic vt lignum ligno, & cortex cortici possit committi & adherere. Surculi dera sum acumen, cum fissura & hiatu in quē debet imponi, æquali constabit magnitudine: ita vt exacutio & fissura stylum excipiens, binos digitos non excedant, quibus iuste coeuntibus nihil adimendum volunt. Argilla duntaxat vulnus muniendum erit, propterea quod flaua terra cauliculos exurat, & ob id inepta sit. Surculos finiente Luna, vel silente, decem aut paulō plures dies ante insitionem accipiendos iubent, & operto vase ita muniendos, ne qua expiret aura, quos oportebit, dum eliguntur, adhuc oclusos non dehiscere, insitōque ad germinationem properare, quare decem antē diebus, aut plusculis, vt diximus, qui insitioni destinabuntur, vellendi erunt. Sed edocenda est ratio cur statim eruti non sint inferendi, quippe si feruens adhuc, turgēsq̃ue furculus in capacem & destinatam rimam immittatur necessum est quippiam eius emarcescere, antequā in vnū coalescat corpus, fungosāque laxitatem inter lignum excipiēs, & hospitem furculū intercedere: aut, si mauis, laxationem fieri inter immisum & suscipiens lignum, in cuius rimas hiantes subiens aēr, prorsus in vnitatem coire non patitur. Quod si dies aliquot vase prius includantur, facesset omnis iniuriæ suspicio, neque vinculorū laxans mollities infestabit, neque inspirās aēr officiet, sed breui tempore comprehendent. Surculi aquilonio flatu ruēte non sunt inferendi, quin
potius

potius Austro spirante: quoniam vt imber infitionibus in trunco prodest, ita his quæ sub cortice fiunt nocet. In trunco ad æquinoctium vsque Autumnus optimè fieri potest. In cortice vsq; ad Brumam, & post Fauonij flatum qui septima Februarij die spirare incipiunt) vsque ad solstitium. Sunt qui infitionem optimam in trunco prædicet post Canis ortum, rursusque æstate post extinctos Caniculæ feruores. Si furculi à longinquis tractibus deferantur, infixi luto, vase diligenter oblito, ne ventum sentiant optimè asportantur. Hactenus Florentinus in suis Georgicis. Sed in his omnibus distingue loca & tempora.

De infitione quæ fit per inoculationem, seu emplastrationem, ex Græcis Didymi Georgicis. CAPVT II.

Didymus inoculationem, quæ enophthalmismus dici solet, ante solstitium æstiuum opportunè fieri tradit, quamuis circiter vernum æquinoctium, cum germinatione turgent arbores, & gemmis grauidæ gestiant, die tranquillo, & silente coelo à se commodè auspicatam fuisse memorat. Verum, quæ inoculatur arbor, nodis & agnascanti sobole, comâque debet purgari, relictis vberioribus, nitidioribusque furculis qui huic infitioni destinantur. Fœcundæ arboris ex anniculo germine immaculatum & selectum oculum, seu gemmam, asciscere conuenit: & circum-raso acie scalpri diligenter cortice, eum caudici in alterius vestigiū imprimere. Purum autem corticem, erugatum, nec vlla sui parte cicatricosum

P seca-